

Alkohol og Forbrydelse.

Det maa anses for utvivlsomt, at der bestaar et intimt Forhold mellem Alkoholisme og Forbrydelse; men det er ofte vanskeligt at udrede de Traade, som knytte disse to Sygdomme, der tære paa Samfundslegemet, til hinanden.

Undertiden kan man paavise Parallellisme mellem Alkoholforbruget og Forbrydelsernes Antal, saaledes som Ferri (Lombroso: *L'homme criminel* 1895. Atlas Pl. XXVIII) har gjort for Frankrig (1850—75). Men selv om Alkoholismen spiller en stærkt fremtrædende Rolle mellem Forbrydelsens Aarsager. ere Forbrydelsens Aarsagsforhold saa komplicerede, at en Stigen eller Aftagen af de to Fænomener ikke altid følges. I øvrigt er Aarsagsforholdet mellem dem heller ikke altid direkte og iøjnefaldende, idet baade Alkoholismen og Forbrydelsen kunne være et Udslag af den samme Grundlidelse: Degenerationen, som i alt Fald delvis beror paa Forfædrenes Alkoholisme.

Som bekendt er det væsentlig ved Forbrydelser mod Person, særlig Voldsforbrydelser, at Alkohol gør sin Indflydelse gældende. Og her lader et direkte Forhold mellem Alkoholforbruget og Forbrydelsernes Antal sig som oftest paavise, saavel med Hensyn til den geografiske Udbredelse som til Hyppigheden inden for bestemte afgrænsede Tidsperioder.

Saaledes oplyser den tyske Kriminalstatistik (1883—97), at de farlige Legemsbeskadigelser ere hyppigst i Branden-

burg, Pfalz og Sydøst Baiern. Om disse tre Centra gruppere sig, neppe staaende tilbage for dem, Naboomraaderne. Aschaffenburg (Das Verbrechen und seine Bekämpfung. Heidelberg 1903 p. 35) mener, at Forklaringen for dette Faktum ligger nær, idet de tre Midtpunkter for Begaaelsen af denne Raahedsforbrydelse ogsaa ere de tre Centra for Alkoholnydelsen i sine forskellige Varianter: I Østen Snapsen, i Baiern Øllet og i Pfalz Vinen. Her maa Aarsagen til den geografiske Fordeling søges.

Det maa ogsaa antages, at det er Alkohol, som betinger det statistiske Faktum, at medens Voldsforbrydelserne aftage i de Tidsperioder, hvor Arbejdslønnen er ringe og Levnetsmidlerne dyre, stige de stærkt i de Aar, hvor de sociale Vilkaar ere gode.

I Frankrig (1827—69) har det vist sig, at medens Forbrydelser imod Person i al Almindelighed aftage hurtig i Maanederne August—December, er der en stærk Tiltagen af alvorlige Legemsbeskadigelser i November, det Tidspunkt, da den ny Vin tilberedes. (Lombroso: Le crime. Paris 1899 p. 108).

Endelig maa Voldsforbrydelsernes fortrinsvise Optræden paa visse Ugedage tilskrives Alkohol. Schroeter angiver (Le crime p. 108) for Westfalen, at af 2178 Forbrydelser fandt 58 % Sted Lørdag Aften, 3 % Søndag og 1 % Mandag; paa disse Dage prævalerede i Forholdet 82 % Forbrydelser mod den offentlige Ro og Orden, Vold og Ildspaa-sættelse. Lang (Alkoholgenuss und Verbrechen. Basel 1895, p. 23) meddeler, at for 141 Personer, som i 1891 i Zürich dømtes for Legemsbeskadigelse eller Deltagelse i Slagsmaal, under hvilket der blev forøvet en Legemsbeskadigelse, var Fordelingen paa de enkelte Ugedage saaledes:

Lørdag.	Søndag.	Mandag	Tirsdag-Fredag	Tirsdag-Fredag
			(ved Dag).	(ved Nat)
18	60	22	16	25
Efter Kobylinski (Rhinprovinsen) var Legemsbeska-				

digelsernes Fordeling paa Ugedagene følgende (Aschaffenburg p. 64):

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
25	121	32	9	9	5	4

Udført af berusede:

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
18	100	26	4	6	3	1

Aschaffenburg (Worms) selv fandt en lignende Fordeling (p. 64):

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
103	254	125	69	62	62	48

At denne Voldsforbrydelsernes Fordeling paa Ugedagene er betinget af Alkohol, viser bl. a. disse Statistikkers Overensstemmelse med Oertels (Dresden). Denne fandt nemlig (Allg. Z. f. Ps. Bd. 59, p. 543. 1902) for 768 Forbrydelser af alkoholisk Natur, som 1900 bleve begaaede i Dresden, følgende Fordeling:

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
117	209	137	93	75	70	67

Löffler (Der Zusammenhang zwischen Alkohol und Verbrechen. Bericht über den VIII internat. Congr. gegen den Alk. (Wien). 1902, p. 178—187) har for Aarene 1896—97 draget Sammenligning mellem Voldsforbrydelserne i Wiens Retskreds (1,650,000 Indvaanere) og Korneuburg (360,000 Indv.), et overvejende landligt Distrikt i en af Nederøsterrigs rigeste Vinegne. Han fandt:

Wien: Raahedsforbrydelser i ædru Tilstand:

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
55	69	62	56	41	40	43

I Drukkenskab:

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
73	220	128	72	59	46	67

Korneuburg: I ædru Tilstand:

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
31	39	13	15	11	16	13

I Drukkenskab:

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
19	81	18	15	15	14	11

Wien: Svær Legemsbeskadigelse i ædru Tilstand:

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
18	19	19	15	13	6	13

I Drukkenskab:

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
10	49	30	12	6	13	5

Korneuburg: I ædru Tilstand:

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
8	24	6	4	7	10	1

I Drukkenskab:

Lørdag	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
3	48	6	7	7	5	3

Paa Landet holdes ikke »blaa Mandag«; derfor er der her ikke flere Voldshandlinger paa denne Dag end paa Ugens øvrige Hverdage.

Vil man nærmere undersøge Alkohols Betydning for Forbrydelsen, maa man hver for sig undersøge de forskellige Maader, paa hvilke Alkohol kan træde i Aarsagsforhold til Forbrydelsen. Disse ere:

1. Forbrydelsen er foraarsaget ved den paagældendes kroniske Alkoholisme.
2. Forbrydelsen er fremkaldt ved den paagældendes Beruselse.
3. Forbrydelsen er begaaet for at skaffe Drikkevarer eller Penge dertil.
4. Forbrydelsen er foraarsaget ved nære paarørendes Alkoholisme.
5. Den paagældende er bleven Forbryder i Kraft af et medfødt Anlæg, som er opstaaet ved kronisk Alkoholisme i Afstamningen.

Forbrydelsen kan skyldes et enkelt af disse Forhold; men det er ofte saaledes, at Alkohol paa to eller flere

Maader har været fremkaldende eller dog medvirkende Aarsag til Forbrydelsen.

Der findes i Litteraturen en stor Mængde Tal, som skulde belyse Alkohols Indflydelse paa Forbrydelsen, saaledes i Baers Bøger om Alkoholismen, i Hugo Hoppes fortræffelige Samlerværk og i Beretningen om Forhandlingerne paa den penitentiære Kongres i Bryssel 1900, hvor dette Spørgsmaal var taget op til Forhandling og havde af født en Række Rapporter fra de forskellige Lande, særlig en meget omhyggelig fra Sverige af Wieselgreen. Der findes i disse Værker Opgivelser fra de fleste civiliserede Lande og fra forskellige mere eller mindre nærliggende Tidsperioder. Tallene oplyse oftest, hvor mange kroniske Alkoholister der findes mellem Forbryderne paa et vist nærmere angivet Tidspunkt, og hvor mange af dem der havde været berusede eller dog nydt Spiritus, da Forbrydelsen blev begaaet. For adskillige Statistikkers Vedkommende gøres der dog ikke Rede for, hvor mange af de kroniske Alkoholister og hvor mange ellers ædruelige Fanger der havde været berusede i Gerningens Øjeblik. Statistikkerne angaa snart Straffanger, snart Tvangsfanger, Arrestanter eller endog tiltalte, og Tallene ere derfor ret uensartede; ofte medtages haade egentlige Forbrydere og saadanne, der have gjort sig skyldige i Politiforseelser. Der skelnes intetsteds mellem 1. Gang straffede og Recidivister, og Tallene kunne derfor ikke egentlig tjene til at oplyse den kroniske Alkoholismes Betydning som Aarsag til Forbrydelsen, men kan kun konstatere Faktum. Nogle af Tallene ere tilvejebragte ved omhyggelig Undersøgelse, andre bero paa et meget løst Skøn. De mere paalidelige Statistikker sætte gennemgaaende Alkohols Indflydelse paa den egentlige Forbrydelse hos Mænd til c. 50—60 %, undertiden dog — f. Eks. den preussiske Statistik — til c. 40 % eller endog lavere, sjældnere højere — f. Eks. dog Wieselgreens svenske til c. 70 %. I det hele egne Tallene fra Udlandet sig mindre godt til Sammenligninger og ere endog delvis ret værdiløse,

idet der ikke tilstrækkelig er skelnet mellem Aarsag og Virkning.

Nu maa det siges, at det er en overordentlig vanskelig Sag at fremskaffe en brugbar Statistik til Vurdering af Alkohols Indflydelse paa Forbrydelsen. Jeg vil efterhaanden i det følgende faa Lejlighed til nærmere at præcisere de Vanskeligheder, man møder, men jeg berører her Sagen for paa Forhaand at vise, at jeg heller ikke er blind for de store Mangler, som hæfte ved mit eget Materiale og mine egne Tal.

Som Materiale for min Undersøgelse har tjent de voksne Mænd, som i 3-Aaret 1899—1901 dømtes for egentlige Forbrydelser ved Københavns Kriminal- og Politiret. Som Regel have de paagældende været over 18 Aar, men da alle de, der idømtes Vand- og Brødstraf, Forbedringshus- eller Tugthusarbejde, lige saa vel som enkelte, der for Vold straffedes med Tvangsarbejde eller simpelt Fængsel, ere medtagne, indeslutter Materialet ogsaa nogle Individier under 18 Aar (i alt 38 eller c. 2 % af de undersøgte). Individier, som dømtes for Betleri og Løsgængerier eller som paa Grund af Gade- og Værtshusuorden eller mindre alvorlig Vold afsonede Bøder, medtoges ikke, og derved er paa Forhaand udelukket de Individier i Fængslerne, paa hvilke Alkohol stærkest øver sin Virkning. Thi der er vel ingen Tvivl om, at de allerfleste — om ikke alle — Betlere ere kroniske Alkoholister, og at de allerfleste af de Forseelser, som afgøres ved offentlige Politisager, skyldes akut Alkoholpaa-virkning, hvilket jo i øvrigt ikke udelukker, at de ere begaaede af kroniske Alkoholister. Mine Undersøgelser om Alkoholismens Betydning for Forbrydelsen ere imidlertid ikke foretagne udelukkende med dette Formaal for Øje, men ere kun et Led i de systematiske Undersøgelser af Forbrydernes psykiske og somatiske Tilstand, jeg som Fængselslæge foretog, Undersøgelser, hvorunder Opmærksomheden dog var særlig henvendt paa Alkoholismen. Forskellige Omstændigheder bevirkede, at disse Undersøgelser kun

kom til at omfatte Mænd, men selv om Erfaringen viser, at Alkohol ogsaa har Betydning for Kvindernes Forbrydelse, spiller den dog en ganske anden dominerende Rolle for Mændenes Vedkommende. Mine Undersøgelser, der vare bestemte til at skulle omfatte 2000 mandlige danske Forbrydere, maatte afsluttes, da jeg var naaet til 1845. Det samlede Antal Undersøgelser omfattede vel 2021 — foruden nogle sindssyge Forbrydere — men af disse vare de 176 fødte i Udlandet og af ikke-danske Forældre og maatte derfor efter Arbejdets Plan udelades. Det Materiale, som ligger til Grund for de Beregninger, der findes i det følgende, bestaar altsaa af 1845 mandlige Individuer. I hvert enkelt Tilfælde er der foretaget en nøjagtig Undersøgelse og Udspørgen, og i talrige Tilfælde har denne været ledsaget af Studiet af Sagens Akter.

1. Det er en bekendt Sag, at den kroniske Alkoholisme let gør Individet til Forbryder. Den vanemæssige Brug af Alkohol i større Mængder angriber de altruistiske Følelser, svækker Individets Pligt- og Moralbegreber og nedsætter habituelt den normale Hæmning. Og ikke alene beredes Jordbunden ved den kroniske Alkoholisme; denne leverer ogsaa selv Impulserne, idet der under de ved Individets Drikfældighed ødelagte huslige og økonomiske Forhold let skabes Situationer, som føre til Forbrydelser mod Person eller Ejendom. Episodiske Beruselser nedsætte forbigaaende end yderligere Hæmningen.

Der findes da ogsaa mellem Forbryderne et betydeligt Antal Individuer, som til Stadighed nyde Alkohol i større Mængder. Naar man imidlertid vil foretage en Optælling af, hvor stort de kroniske Alkoholisters Antal er, støder man paa den Vanskelighed, at man ikke har noget virkeligt Kriterium paa Begrebet kronisk Alkoholisme. Alkoholens Indflydelse er højst forskellig hos de forskellige Individuer, og de følger, den efterlader i Legemet og dets Organer, ofte vanskelige at paavise. Kun hvor Alkoholmisbrugen har været meget stærk og langvarig, kan man vente

at finde let kendelige eller endog specifikke (Tremor, potatorisk Habitus) somatiske eller psykiske Tegn hos den paagældende. Undertiden kan det paavises, at der har været Anfald af Delirium tremens; kun hos 30 af mine 1845 Forbrydere kunde det konstateres, at der havde været et eller flere Anfald af Delirium tremens — oftest fordi Anfaldene vare forløbne i Fængslet. Iøjnefaldende Svækkelse af de psykiske Evner paa Grund af Alkohol findes ikke hyppig, var kun til Stede hos 9 af de 1845. Men dette udelukker naturligvis ikke, at der utvivlsomt hos særdeles mange findes en ved Alkohol foraarsaget Paavirkning af de mentale Kræfter, som kun lader sig paavise under et dagligt Samliv. Som Regel maa man da for sin Bestemmelse af Alkoholismen holde sig til den paagældendes eget Udsagn, som man oftest ikke kan kontrolere. Og det maa sikkert anses for givet, at særdeles mange af Forbryderne ere tilbøjelige til at angive det daglige Forbrug af spirituøse Drikke for lavt. Mange betragte et selv betydeligt Kvantum Spirituosa kom »en Snaps til Maden«, »en Baier engang imellem« etc., og udspørger man dem detailleret om deres daglige Alkoholforbrug, viser det sig ofte, at de aldeles ingen Rede have derpaa, eller at den er saa uregelmæssig, afhængig af deres øjeblikkelige pekuniære Vilkaar, at vedkommende selv med sin bedste Villie ingen paalidelig Oplysning kan give om sit daglige Alkoholforbrug. Hvor dette nogenlunde kan bestemmes, afhænger det saa igen af den enkelte Undersøgers individuelle Skøn, hvor han vil sætte den nederste Grænse for den kroniske Alkoholisme. For Sikkerheds Skyld har jeg ved mine Undersøgelser ikke sat Grænsen for lavt, har saaledes ikke betragtet Individuer, som angav deres daglige Alkoholforbrug til 3—4 Baiere, for at være kroniske Alkoholister. Jeg kan da med Sikkerhed sige, at de, jeg har regnet for kroniske Alkoholister, vare notorisk saadanne, og at de fundne Tal ere Minimumstal. De allerfleste Forbrydere nyde sikkert mere Spiritus, end de kunne

taale, og jeg har kun fundet 5 Afholdsmænd mellem de 1845 danske Forbrydere.

Jeg fandt da 693 (37,56 %) kroniske Alkoholister mellem de 1845 Forbrydere, eller 691 (38,23 %) mellem de 1807 Fanger over 18 Aar.

Til Sammenligning tjener, at Kriminalretsassessor Schou (Ugeskrift for Retsvæsen 1903, p. 356) for en mindre, men paalidelig udført Undersøgelsesrække har fundet, at 64 % af de mandlige Forbrydere (94 af 146) vare drikfældige. Tallet er noget højere end mit Tal paa kroniske Alkoholister, men fremkommer ogsaa kun ved, at der af det samlede Antal Forbrydere udskydes 18, for hvilke ingen Oplysning forelaa, og ved, at der ogsaa medtages de formodet drikfældige (18) og dem, der »svirede eller soldede« (6). Regner man med det fulde Antal, og fradrager man de tvivlsomme Tilfælde, faar man 164 Forbrydere, hvoraf 70 kroniske Alkoholister, 42,68 %, et Tal, der ikke er synderlig større end mit.

Ellers findes kun herhjemme fra Statistisk Bureaus Opførelse for 1871—80 (Stat. Meddelelser 3. R., 4. Bd., p. 320. 1882), hvorefter 18 % (979 af 5443) af de i Strafanstalterne indsatte Fanger vare drikfældige. Af de i Vridsløselille i Tiaaret indsatte vare 15 % drikfældige, 12 % hengivne til Svir, i alt 27 %. Jeg har opgjort Tallene for de af de 1845 Fanger, som indsattes i Strafanstalterne, og fundet, at 281 af 609 Fanger, som dømtes til Forbedringshus- eller Tugthusarbejde, vare drikfældige, altsaa 46,12 %, et noget større Procenttal end af alle Fangerne.

Den kroniske Alkoholisme fordelte sig saaledes paa de forskellige Aldersklasser:

Under 20 Aar	379 Forbr.,	hvoraf 49 kr. Alk.	eller 12,93 %
20—29	— 949	— 340	— 35,83
30—39	— 314	— 184	— 58,6
40—49	— 148	— 91	— 61,49
over 50	— 55	— 29	— 52,73

Allerede den Omstændighed, at den kroniske Alkoho-

lisme er relativt lidet udbredt i de lavere Aldersklasser (i hvilke Kriminaliteten som Regel begynder) og stiger stærkt op imod 40—50 Aars Alderen, hvor over $\frac{3}{5}$ af samtlige Forbrydere vare kroniske Alkoholister, tyder paa, at man ikke uden videre tør erklære Alkohol som Aarsag i alle disse Tilfælde af Forbrydelse. Thi selv om det er givet, at den kroniske Alkoholist langt hyppigere end det ædrue-lige Individ bliver til Forbryder, saa maa det ikke overses, at Forbryderlivet let medfører, at Individet bliver Alkoholist. Mest korrekt burde man derfor kun regne med 1. Gang straffede — hvilket jo i øvrigt ikke altid er det samme som første Gangs Forbrydere —, naar man ved en Optælling af kroniske Alkoholisters Antal mellem Forbryderne vilde søge at vurdere den kroniske Alkoholismes Indflydelse paa Forbrydelsen.

Af de 1845 Forbrydere bleve 769 straffede for første Gang, medens 1076 vare Recidivister. Af de første vare 175 eller 22,76 % kroniske Alkoholister, af de sidste 518 eller 48,14 %, altsaa over dobbelt saa mange.

Fordelingen paa de enkelte Aldersklasser var saaledes:

1. Gang straffede.

Under 20 Aar	167 Forbr.,	hvoraf	14 kr. Alk.	eller	8,38 %
20—29	— 410	—	— 92	—	— 22,41
30—39	— 120	—	— 46	—	— 36,33
40—49	— 52	—	— 17	—	— 32,69
over 50	— 20	—	— 6	—	— 30

Recidivister.

Under 20 Aar	212 Forbr.,	hvoraf	35 kr. Alk.	eller	16,51 %
20—29	— 539	—	— 248	—	— 45,01
30—39	— 194	—	— 138	—	— 71,13
40—49	— 96	—	— 74	—	— 77,08
over 50	— 35	—	— 23	—	— 65,71

Rimeligvis er Forholdet nu det, at en stor Del, om ikke de fleste af de unge Forbrydere, selv om de ikke kunne kaldes kroniske Alkoholister, allerede inden de straffes 1. Gang ere tilbøjelige til uregelmæssigt Levned og lejlighedsvis

Svir, og at der saa under det senere Forbryderliv udvikler sig kronisk Alkoholisme. Thi selv om disse unge Forbrydere ikke kunne siges habituelt at nyde Spiritus til Overmaal, er der neppe mange af dem, der tør benægte den Paa-stand, at de ikke vilde have været i Fængsel nu, hvis de ikke havde nydt Spiritus.

For de enkelte Arter af Forbrydelse var Forholdet saaledes:

	1. Gangstraffede		Recidivister		I alt	
	Forbr. Antal	Heraf kr. Alk.	Forbr. Antal	Heraf kr. Alk.	Forbr. Antal	Heraf kr. Alk.
Tyveri (simpelt og groft)	445	103 (23,14 %)	708	322 (45,48 %)	1153	425 (36,86 %)
Hæleri og ulovlig Omg.m.Hittegods	30	6 (20 %)	58	24 (41,38 %)	88	30 (34,09 %)
Bedrageri og Falsk (Mened)	118	21 (17,8 %)	106	35 (33,02 %)	224	56 (25 %)
Røveri og Ran (Pengeafpresning) ...	6	1 (16,67 %)	20	13 (65 %)	26	14 (53,85 %)
Vold og Legemsbeskadigelse	108	24 (22,22 %)	132	89 (67,42 %)	240	113 (47,08 %)
Sædelighedsforbrydelse	57	17 (29,82 %)	42	29 (69,04 %)	99	46 (46,46 %)
Hærværk	*	*	3	2 (66,67 %)	3	2 (66,67 %)
Brandstiftelse	4	3 (75 %)	3	2 (66,67 %)	7	5 (71,43 %)
Drab, Mord (og Forsøg)	1	«	4	2 (50 %)	5	2 (40 %)
	769	175	1076	518	1845	693

2. Som bekendt fremkalder Brugen af større Doser Alkohol en Lammelse af Centralnervesystemet, og den almindelige Rus repræsenterer en stadig tiltagende Svækkelse af det psykiske Hemningsapparat. De moralske og etiske Kontrastforestillinger sættes i stigende Grad ud af Virksomhed, og under en stedse voksende Omtaagning af Bevidstheden udslukkes efterhaanden alt fornuftigt Ræsonnement og rigtig Bedømmelse af Omverdenen. Vi faa da under de lettere og højere Grader af Rusen ikke blot Forsømmelse af Embedspligt og Politiforseelser, men Individet giver som bekendt langt lettere efter for de forbryderske Impulser,

som dukke op fra Drifternes Urgrund eller indskydes (suggereres) udefra, og vi faa da Sædelighedsforbrydelser, Ejendomsindgreb, Ildspasættelser og navnlig Voldsforbrydelser af enhver Art, stigende til alvorlig Legemsbeskadigelse og Drab. I de højeste Grader af Rusen, hvor Omtaagningen af Bevidstheden er næsten total, og hvor samtidig de motoriske Funktioner ere nedsatte, ses undertiden uforsætlige Forbrydelser, særlig Brandstiftelse.

At en stor Mængde Forbrydelser begaas under Rusen og oftest som Følge af den er givet, og der er ingen Tvivl om, at mange Individder første Gang give efter for en forbrydersk Impuls, fordi deres Hæmning er nedsat ved en Rus. Alkoholen kan her ikke alene være medvirkende Aarsag til Forbrydelsen, idet det berusede Individ lettere giver efter for en forbrydersk Tilskyndelse, som han maaske i ædru Tilstand om end med Vanskelighed kan holde nede. Men den kan ogsaa være Hovedaarsagen til Forbrydelsen, idet den ophæver det fornuftige Omdømme hos et ellers moralsk Individ, saa der fremkaldes Situationer og udføres Handlinger langt ud over, hvad der tilsigtes. Ved 1. Gangs Forbrydere tør man da som Regel uden videre give Alkohol Skylden for Forbrydelsen, naar det oplyses, at vedkommende har været beruset, da han begik den. Ganske anderledes er Forholdet ved tidligere straffede Individder. Det er naturligvis ikke udelukket, at en 1. Gangs Forbryder med Urette skyder sig ind under, at han var beruset, da han begik sin Forbrydelse. Men Erfaringen har dog vist mig, at Recidivisternes Paastand om, at de vare berusede, da de begik den omspurgte Forbrydelse, langt oftere viser sig at være urigtig, og kun er udsprungen af et — heldigvis i Reglen forfængeligt — Haab om, at Straffeloven i den Anledning skal betragte dem med mildere Øjne. Og selv om Angivelsen her viser sig at være rigtig, tør man jo ikke udelukkende eller endog væsentlig lægge Skylden for Forbrydelsen over paa Rusen. Ved kun én eller dog kun faa Gange forhen straffede Individder kan Rusen vel have

været medvirkende Aarsag til Forbrydelsen, idet den momentant bringer de gode Forsætter til at svinde. Men ved Individder med en længere forbrydersk Fortid har man neppe Lov til at give Rusen nogen synderlig Skyld; Individet vilde ogsaa uden den være recidiveret. Og endelig hører det jo ikke til Sjældenhederne, at gamle Voldsmænd beruse sig forsællig for at faa Mod til Forbrydelsen, drikke sig »varme«, førend de overfalde en eller anden, som de have »set sig gal« paa, eller blot fordi de trænge til at »røre sig«. Som sagt, ved Recidivisterne bør man være varsom med at skyde Skylden for Forbrydelsen paa Rusen, selv om denne er in confesso.

Af de 1845 mandlige Forbrydere vare efter Angivelse de 477 (25,85 %) berusede i Gerningens Øjeblik. De 248 af disse maatte dog anses for at være kroniske Alkoholister; tilbage bliver da 229 (12,41 %). Af de 769 1. Gang straffede angaves 247 (32,12 %) at have været berusede; heraf vare dog 87 kroniske Alkoholister; tilbage blive kun 160 berusede, altsaa 20,81 %. Af de 1076 Recidivister syntes 230 (21,38 %) at have været berusede i Gerningens Øjeblik. 161 af disse vare kroniske Alkoholister, medens 69 (6,41 %) ej syntes ellers at bruge Spiritus til Overmaal. Som rimeligt er, viser det sig da, at det navnlig er for 1. Gangs Forbrydere, at Beruselsen spiller en Rolle.

De berusede fordelte sig saaledes paa de enkelte Aldersklasser:

	1. Gang straffede			Recidivister			Tilsammen		
	Kr. Alk.	Ej kr. Alk.	I alt	Kr. Alk.	J. Kr. Alk.	I alt	Kr. Alk.	Ej r. Alk.	I alt
Under 20 Aar.....	4	31	35	9	15	24	13	46	59
20—29 —	47	108	155	82	47	129	129	155	284
30—39 —	26	13	39	42	4	46	68	17	85
40—49 —	6	7	13	21	2	23	27	9	36
Over 50 —	4	1	5	7	1	8	11	2	13
	87	160	247	161	69	230	248	229	477

Fordelingen paa de forskellige Arter af Forbrydelse
var følgende:

	1. Gang straf- fede			Recidivister			Tilsammen		
	Kr. Alk.	Ej kr. Alk.	I alt	Kr. Alk.	Ej kr. Alk.	I alt	Kr. Alk.	Ej kr. Alk.	I alt
Tyveri.....	48	65	113	63	29	92	111	94	205
Hæleri.....	1	2	3	2	1	3	3	3	6
Bedrageri og Falsk.....	3	10	13	5	2	7	8	12	20
Røveri og Ran.....	1	3	4	6	2	8	7	5	12
Vold og Lægemsbeskadigelse	21	70	91	64	28	92	85	98	183
Sædelighedsforbrydelse.....	13	10	23	18	7	25	31	17	48
Hærværk.....	»	»	»	1	»	1	1	»	1
Brandstiftelse.....	»	»	»	1	»	1	1	»	1
Drab og Mord.....	«	«	»	1	»	1	1	»	1
	87	160	247	161	69	230	248	229	477

Turde man af disse Tal paa kroniske Alkoholister og berusede mellem Forbryderne bestemme Alkohols Indflydelse paa Forbrydelsen, vilde man komme til følgende Resultat:

Af 1845 mandlige Forbrydere vare 693 kroniske Alkoholister (37,56 %); men uden at være kroniske Alkoholister vare andre 229 berusede i Gerningens Øjeblik (12,41 %). Alkohol skulde herefter være Skyld (forarsagende eller medvirkende) i Forbrydelsen hos 922 (49,97 %) eller hos Halvdelen af alle mandlige Forbrydere.

Efter hvad ovenfor er sagt, er det imidlertid mere end usikkert her at regne med Recidivister. For disses Vedkommende vare af 1076 Individuer 518 (48,14 %) kroniske Alkoholister, medens andre 69 (6,41 %) vare berusede i Gerningens Øjeblik, tilsammen 587 (54,55 %).

Til mere paalidelige Tal naar man ved at regne med 1. Gangs Forbrydere. Af 769 Individuer vare 175 (22,76 %) kroniske Alkoholister, og andre 160 (20,81 %) vare berusede i Gerningens Øjeblik, tilsammen 335 (43,57 %).

For de hyppigste Forbrydelser var Forholdet følgende:

	1. Gangs Forbrydere				Recidivister			
	Forbr. Antal	Heraf kr. Alk.	Berusede, ej kr. Alk.	I alt	Forbr. Antal	Heraf kr. Alk.	Berusede, ej kr. Alk.	I alt
Tyveri.....	445	103 (23,14%)	65 (14,61%)	168 (37,75%)	708	322 (45,48%)	29 (4,1%)	351 (49,58%)
Vold.....	108	24 (22,32%)	70 (64,81%)	94 (87,03%)	132	89 (67,43%)	28 (21,21%)	117 (88,63%)
Sædelighedsforbr.*)...	57	17 (29,82%)	10 (17,54%)	27 (47,36%)	42	29 (69,04%)	7 (16,67%)	36 (85,71%)

	Tilsammen			
	Forbr. Antal	Heraf kr. Alk.	Berusede, ej kr. Alk.	I alt
Tyveri.....	1153	425 (36,86%)	94 (8,15%)	519 (45,01%)
Vold.....	240	113 (47,08%)	98 (40,83%)	211 (87,91%)
Sædelighedsforbr.....	99	46 (46,46%)	17 (17,17%)	63 (63,63%)

*) Det forholdsvis lave Tal paa berusede mellem Sædelighedsforbryderne hidrører delvis fra, at der mellem disse findes adskillige, for hvilke Beruselsen maa spille en relativ ringe eller slet ingen Rolle, saaledes de, der dømmes for Paaførelse af venerisk Smitte (8 Tilf.), Rufferi, Bigami etc.

Herefter skulde for 1. Gangs Forbrydernes Vedkommende Alkohol spille en Rolle for over 1/3 af Tyvene, Halvdelen af Sædelighedsforbryderne og 8/9 af Voldsforbryderne.

3. Ved Undersøgelser angaaende Alkoholens Indflydelse paa Forbrydelsen tager man undertiden ogsaa Hensyn til de Tilfælde, hvor Forbrydelsen er begaaet for at faa Drikkevarer eller Penge dertil. Som Regel drejer det sig ved saadanne Ejendomsindgreb dog vistnok om kroniske Alkoholister eller om berusede. Det hænder af og til, at unge Fyre, som vende berusede hjem fra et godt Lag, gennem en Trækrude stjæle nogle Flasker Spirituosa eller endog gøre Indbrud for at skaffe sig flere Drikkevarer; oftest drejer det sig dog vistnok her om tidligere straffede Individuer. Men man tør ikke altid, hvor Tyveriets Udbytte delvis eller endog udelukkende har været Spirituosa, slutte, at Tyveriet er begaaet for at tilvejebringe disse, eller at vedkommende ikke vilde have stjaalet, hvis der ikke havde været Spirituosa til. Som Regel ere vistnok Indbrud hos Urtekræmmere eller Vinhandlere rettede mod Pengeskuffen, og Drikkevarer tages kun med faute de mieux. Ogsaa ved Tyverier fra Udhængsskabe eller gennem Trækruder er Aarsagen til, at Tyveriets Udbytte er Spirituosa, ofte den rent tilfældige, at Skabets eller Vinduets Indhold netop er Flasker, eller at disse ere lettest at faa fat i. I alt Fald tør man her ikke tage alt med, naar man objektivt vil bedømme Alkohols Indflydelse paa Forbrydelsen.

Af de 769 1. Gang straffede angav 2 at have stjaalet for at faa Penge til at drikke op; kun én af disse var kronisk Alkoholist. 7 andre havde stjaalet eller hælet med Drikkevarer; 3 af disse vare berusede ved Gerningens Begaaelse; 2 andre, af hvilke den ene var beruset, vare kroniske Alkoholister. 2 af disse 7 havde stjaalet Spirituosa fra deres Husbond (Vinhandler, Restauratør), 1 havde stjaalet bayersk Øl fra en Ølhandler og 1 hælet med dette.

Af de 1076 Recidivister angav 4, at de havde stjaalet for at faa Penge til at drikke op. De 3 af disse vare kroniske Alkoholister, af hvilke den ene tilmed var beruset. 9 andre havde stjaalet Drikkevarer eller hælet dermed; 1

af dem var kronisk Alkoholist, og 2 andre havde begaaet Tyveriet i en Rus. I 3 af disse Tilfælde drejede det sig om Tyveri af Whisky o. l. gennem en Trækrude, i 1 om Indbrud i en Beværtning; 1 havde stjaalet 3 Porter i en Ølkælder, 1 tre Flasker Rom, 1 otte halve Flasker Cognac; 1 havde stjaalet bayersk Øl og 1 hælet dermed. Alt i alt ere Tilfældene saa faa — især naar man fraregner dem, i hvilke Forbryderen var kronisk Alkoholist eller beruset — at de ikke bringe Procenttallet nævneværdigt op.

Noget andet var, hvis man kunde medregne alle dem, der havde begaaet deres Forbrydelse for at »faa Penge til at more sig for«, eller som bagefter havde »soldet Pengene op« eller »brugt dem til Fornøjelser«. Disses Tal. er naturligvis legio, selv om det kun er muligt at faa en ringe Del af Forbryderne til at indrømme dette Motiv eller denne Anvendelse af Forbrydelsens Udbytte. Kun 16 af de 1. Gang straffede og 8 af Recidivisterne (hvoraf 1 var kronisk Alkoholist) vilde indrømme, at de havde begaaet deres Forbrydelse for at »faa Penge til at more sig for«. Andre 39 af de 1. Gang straffede og 17 af Recidivisterne indrømmede, at de havde »soldet Pengene op« eller »brugt dem til Fornøjelser«. Af disse 1. Gang straffede vare 11 kroniske Alkoholister og 1 beruset, da han begik Forbrydelsen. Af Recidivisterne vare 5 kroniske Alkoholister og 2 af disse berusede under Forbrydelsen. Naturligvis har ogsaa Spiritus hjulpet mægtigt med til at bringe disse Individuer ind paa Forbryderbanen, men det er jo umuligt at afgøre, hvilken Betydning Spiritus har haft, og hvilken Forlystelsesyge, Letsindighed, daarligt Selskab og alle de mange andre Momenter, der bringe Individet til Fald.

4. Det er ganske sikkert ikke helt sjælden, at Mandens Drikfældighed gør Hustruen til Forbryder, idet hun af Nød og Trang drives til Ejendomsindgreb. For de mandlige Individuers Vedkommende kan der kun være Tale om, at de ved Omgivelsernes Drikfældighed drives ind

paa Forbryderbanen, derved at de som unge have været udsatte for daarligt Eksempel eller forsømt Opdragelse som Følge af Drikfældighed i Hjemmet (Plejhjemmet), sjældnere derved, at de paa Grund af Forsørgerens Drikfældighed og Forsømmelse af sine materielle Pligter have lidt ligefrem Nød og af denne Aarsag ere blevne vænnede til Rapserier og saaledes ere komne ind paa Skraaplanet. Da det som Regel er Forældrenes Drikfældighed, som her virker ind, lader denne Alkoholens Rolle som Aarsag til Forbrydelse sig ikke skille fra dens Indflydelse gennem Arveligheden.

5. Allerede Morel gav Alkoholisme i Afstamningen den væsentligste Skyld for Opstaaelsen af det degenerative Anlæg hos Afkommet. Efterhaanden som Degenerationslæren udvikledes videre, Forstaaelsen af Begrebet Degeneration uddybedes og de mangfoldige Traade, der knytte Forbrydelse til Sindssygdom, Aandssvaghed og de øvrige Fænomener paa degenerativt Grundlag, udrededes, blev det tydeligt, hvor stor en Rolle netop Alkoholismen har for Opstaaelsen af Forbrydelse hos Afkommet. Der er endnu langt tilbage, inden man naar til den fulde Forstaaelse af det degenerative Anlægs Væsen og Betydning, til man bliver klar over, hvilken Rolle de nervøse, hvilken de toksiske (spec. Alkohol) og hvilken de sociale Elementer spille for det degenerative Anlægs Opstaaen. Men det synes, som om Alkohol ligesom indtager Midterpartiet af de det degenerative Anlæg fremkaldende Momenter og snart slutter sig sammen med hos Individet præeksisterende nervøse Forandringer til Fremskaffelse af et degenerativt Anlæg, der let fører til Aandssvaghed eller Sindssygdom hos Afkommet, snart associerer sig med de ved slette sociale Forhold (Konstitutionssygdom — Declassement — Depravation) fremkaldte Ejendommeligheder, som i alt Fald delvis ere hidførte netop ved Alkoholismen til Fremskaffelsen af degenerativt Anlæg, som let fører til Forbrydelse. Det ligger

uden for denne Afhandlings Plan at gaa nærmere ind paa de forskellige Spørgsmaal vedrørende Degenerationen, hvilke endnu vente paa deres Løsning. Foreløbig maa man slaa sig til Ro med Lancereaux' Udtalelse (Actes du III Congrès int. d'anthr. cr. p. 464), at »Alkoholismen ikke altid udslukkes med det angrebne Individ, men at den i et stort Antal Tilfælde fortsætter sig hos Afkommet under mangfoldige saa at sige ubestemmelige Former, som variere fra den simple Tilbøjelighed til at bruge stærke Drikke og lige til den fuldstændigste Degeneration af Menneskeslægten.« Hvad specielt angaar Alkoholismens Evne til at skabe forbrydersk Anlæg hos Afkommet, har Dekterew paa de kriminalantropologiske Kongresser i Genève og Amsterdam (Actes du IV congrès int. d'anthr. cr. p. 260. Actes du V congrès int. d'anthr. cr. p. 430) fremsat en ganske bestikkende Teori om Alkoholens Indvirkning paa Sensibiliteten. Det er ved talrige Undersøgelser paavist, at Alkoholens stadige Indvirkning paa Individet forandrer Hjernecellerne og navnlig nedsætter Sensibiliteten. Hos den kroniske Alkoholist finde vi da en stadig voksende Aftagen af saavel den neuro-muskulære som den psykiske Sensibilitet. Der kommer hos det tidligere ellers moralske Individ, som misbruger Alkohol, en Afstumpning af hele Følelseslivet, og han mister efterhaanden det moralske Korrektiv for sine Handlinger. Han bliver brutal, grusom, begaar uden at føle eller forstaa dem Handlinger, for hvilke han før havde Afsky. Alkoholisten overfører nu denne Følesløshed paa Barnet, paa Fosteret, Moderen maaske mere end Faderen. »Barnet kommer til Verden med denne Prædisposition til Forbrydelse, fordi det mangler Sensibiliteten, det Grundlag, paa hvilket man ellers opfører den moralske Bygning. Mennesket fødes ikke moralsk: det er den højeste Udvikling af Intelligens og Følelse. Dersom den første er svag og den sidste næsten lig Nul, hvorledes skal man saa udvikle Individet moralsk?« Naar Dekterew herved mener at have paa-

vist, at de kroniske Alkoholisters Børn ere »criminels nés par excellence et sui generis», saa overdriver han her naturligvis det medfødte »Anlægs« Betydning. Thi selv om der ingen Tvivl er om, at en uforholdsmæssig stor Del af Forbryderne har alkoholistiske Fædre, og at der mellem Forbryderne findes relativt mange degenererede Individuer, vistnok navnlig saadanne, der ere medfødt degenererede paa Grund af Forfædrenes Alkoholisme, saa tør man jo ikke udelukkende lægge Skylden for, at de ere blevne til Forbrydere, paa det ved Alkoholismen nedarvede Anlæg alene eller endog hævde, at dette er specielt. Der er jo dog mange Forbrydere, i hvis nærmere Afstamning — Alkoholisme i fjernere Slægtled tør man næppe tillægge nogen Betydning, i alt Fald hvor Mellemliddene have været normale — der ingen Alkoholisme findes, og der gives jo mange Alkoholister, hvis Børn ikke blive Forbrydere. Og selv om Alkoholisters Afkom bliver forbrydersk, er det jo ikke givet, at det er et specielt Forbryderanlæg, der virker. Ved Faderens eller Moderens Drikfældighed fremkaldes der i de allerfleste Tilfælde et forsømt, ødelagt eller opløst Hjem, hvis Indflydelse i sig kan være tilstrækkelig til ogsaa uden noget særligt Forbryderanlæg eller endog uden noget som helst degenerativt Anlæg at bestemme Individets fremtidige forbryderske Bane i Kraft af de tidlige Millieus dominerende Indflydelse paa Livsretningen. En 20aarig Forbryder, som jeg havde behandlet for Delirium tremens i Vestre Fængsels Sygehus, svarede mig paa mine Formaninger: »Min Fader drak, og min Moder drak, og naar de vare fulde, pryglede de mig og smed mig ud; hvorledes skulde jeg være bleven anderledes end jeg er.« Selv hvor imidlertid et ved Alkoholisme i Afstamningen fremskaffet medfødt Anlæg virker med til at gøre Individet til Forbryder, behøver det dog ikke at være, fordi Anlægget er et Forbryderanlæg. Der kan ved Fædrenes Alkoholisme som ved deres andre Svagheder fremskaffes et almindeligt degenerativt Anlæg, som bl. a.

ogsaa let — ofte hjulpet af det daarlige Eksempel i Hjemmet — gør Inddidet til Alkoholist og derigennem — sekundært — til Forbryder.

Ved Undersøgelser angaaende Alkoholisme i Forbryderens Afstamning er man som Regel henvist til den paa-gældendes eget Udsagn, hvis Rigtighed man kun sjældent har Adgang til at kontrolere. Der er naturligvis en ringe Mulighed for, at en eller anden, som kender lidt til Arvelighedslæren, fejlagtig kan opgive, at Faderen var Alkoholist, for at undskylde sig selv. Dog troer jeg, at Forbryderen ofte af en Art Venerationsfølelse benægter Faderens Alkoholisme, skønt den er uomtvistelig. Vanskelig er her ogsaa ofte Afgørelsen af, hvad man forstaar ved kronisk Alkoholisme. Da de fleste Forbrydere selv nyde rigelig Spiritus, er der en vis Sandsynlighed for, at de — om de overhovedet have synderligt Kendskab til Faderens Alkoholforbrug — sætte den underste Grænse for den kroniske Alkoholisme alt for højt, saa at man ved sin Udspørgen kommer til Minimumstal. Nogenlunde paalidelig Oplysning om Alkoholismen ud over 1. Generation faar man neppe uden i ganske enkelte Tilfælde, men det er vel ogsaa tvivlsomt, om man tør tillægge en saadan synderlig Betydning, hvor 1. Generation har været normal eller dog ikke drikfældig. Fuldt gyldige Resultater angaaende Arveligheden er det naturligvis vanskeligt at tilvejebringe i et Fængsel; i øvrigt skal jeg paa andet Sted gøre nærmere Rede for mine Undersøgelser i den Retning. Det skal dog endnu nævnes, at selve det Faktum, at Forbryderens Fader er Alkoholist, ikke behøver at være af Betydning for Forbryderen, idet Alkoholismen først kan være begyndt efter dennes Fødsel.

Af de 769 1. Gang straffede vare 60 uægte fødte (7,8 %), men af disse kendte dog de 17 deres Familie (oftest fordi Forældrene senere vare blevne gifte). Af de 726 med kendt Familie havde de 151 (20,8 %) kronisk Alkoholisme i deres

Afstamning (Fader 144 Gange, Moder 2 G., Fader og Moder 1 G., Fader og Farfader 1 G., Fader og hele hans Familie 1 G., Farfader 1 G., Farmoder 1 G.). Vil man kun regne med kr. Alkoholisme i 1. Generation, bliver Tallet 149 (19,38 %). Af de 1076 Recidivister vare 110 (10,22 %) uægte fødte; af disse kendte dog 49 deres nærmeste Familie. Af de 1016 med kendt Familie havde 309 (30,41 %) alkoholisk Afstamning (Fader 283 Gange, Moder 8 G., Fader og Moder 4 G., Fader og Farfader 4 G., Fader, Farfader og Morfader 1 G., Fader og hele hans Familie 1 G., Farfader 3 G., Morfader 3 G., Morfader og Mormoder 1 G., Farfader, Farmoder, Mormoder, Mormoders Moder 1 G.). Vil man kun regne med kroniske Alkoholister i 1. Generation, bliver Tallet 301 (29,63 %). For alle de 1742 med kendt Familie bliver Tallet 460 (26,41 %) eller — hvis kun 1. Generation medtages — 450 (25,83 %).

Til Sammenligning hermed tjener, at Sichart (for 1714 Forbrydere) fandt Alkoholisme hos Forældrene i 16,1 %, Baer (17,418 preussiske Fanger) i 22,5 % og (4087 bayerske Fanger) 34,6 %, Penta (500 Forbrydere) i 17,6 %, Rossi (71 Forbrydere) i 43,5 % og Marro (507 Forbrydere) i 46 % (Kurella: Naturgeschichte des Verbrechers. 1893. p. 147—48). Mellem 11,293 Fanger i Elmira havde 4047 eller 35,84 % drikfældige Forældre (Annual report of the New York stats reformatory at Elmira 1902).

Særlig ofte finder man Alkoholisme i Afstamningen hos de Forbrydere, som selv ere kroniske Alkoholister, hvad enten nu Alkoholmisbrugen her er det primære, som efterhaanden leder til Forbrydelse, eller det ved Fædrenes Alkoholisme forarsagede degenerative Anlæg hjælper Individet ind paa Forbryderbanen, hvor der er saa rig Lejlighed til at blive Alkoholist. Af de 175 1. Gang straffede, som vare kroniske Alkoholister, kendte de 8, der vare uægte fødte, aldeles ikke deres Familie. Af de resterende 167 havde 65 kroniske Alkoholister i deres Afstamning, altsaa

38,92 %/o. Derimod var der kun kronisk Alkoholisme i Afstamningen hos 25 af de 160, der i Gerningens Øjeblik vare berusede; da 155 af disse kendte deres Familie, bliver Procenttallet 16,13. Og af de 434 1. Gang straffede, som hverken vare kroniske Alkoholister eller berusede i Gerningens Øjeblik, havde kun 61 alkoholisk Afstamning; da 404 af disse kendte deres Familie, bliver Procenttallet 15,1. Mellem de 518 Recidivister, som vare kroniske Alkoholister (483 med kendt Familie), havde 199 alkoholisk Afstamning, altsaa 41,2 %/o. Derimod vare der kun Alkoholisme i Afstamningen hos 12 af de 69 (65) berusede Recidivister, altsaa 18,46 %/o, og hos 98 af de 489 (468) Recidivister, som hverken vare kroniske Alkoholister eller berusede i Gerningens Øjeblik, altsaa 20,91 %/o. Af samtlige 693 (650) kroniske Alkoholister havde altsaa 264 (40,62 %/o) alkoholisk Afstamning, medens af de resterende 1152 (1092) kun 196 (17,91 %/o) havde det. De kroniske Alkoholister havde da mere end dobbelt saa ofte som de ikke drikfældige Alkoholisme i Afstamningen. Tallet er ikke saa lidt større end de, Baer har angivet. Han fandt mellem 8,306 kronisk alkoholiske Fanger fra de forskellige Dele af Tyskland 10,5—36,4 %/o, som havde drikfældige Forældre (Actes du III congrès int. d'anthr. cr. p. 464).

Allerede Morel har hævdet, at særlig de unge Forbrydere ofte ere Efterkommere efter Alkoholister, uden at han i øvrigt har Tal at støtte sig til. Mit Materiale synes at bekræfte denne Paastand. Af 1405 Forbrydere, som straffedes for 1. Gang efter det 18. Aar, havde 1328 kendt Familie; heraf havde 330 (24,85 %/o) Alkoholisme i Afstamningen. Af 440, heraf 414 med kendt Familie, der bleve straffede inden 18 Aars Alderen, havde 130 (31,4 %/o) Alkoholisme i Afstamningen.

Selv om man saa nogenlunde i Tal kan udtrykke den Indflydelse paa Forbrydelsen, som Individernes eget Alkoholforbrug har, er det absolut umuligt paa denne Maade at vurdere den Rolle, som Forældrenes Drikfældig-

hed her spiller. At denne har en ikke ringe Betydning, er givet, men om den virker gennem det nedarvede Anlæg eller gennem Millieuets Indflydelse, kan aldrig nøjagtig udmaales. Her som overalt i Kriminalogien maa man antage, at saavel de endogene som de exogene Momenter virke ind paa Forbrydelsens Patogenese.

Christian Geill.